

Kancelář veřejného ochránce práv

Údolní 658

60200 Brno

ID datové schránky: jz5adky

V/ve Brně dne 23.7.2016

Věc: Žádost o poskytnutí informací

P T (dále jen „žadatel“) žádá na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), o poskytnutí následujících informací viz přílohy:

1. Příloha.pdf

Požadované informace zašlete, prosím, v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení žádosti do níže uvedené datové schránky žadatele. Žadatel trvá na přímém poskytnutí všech požadovaných informací, a to i v případě, že již byly zveřejněny.

Identifikace podávající osoby:

Žádám o zaslání informací do mé datové schránky fyzické osoby, které byla zřízena datová schránka podle § 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů. Podávám tuto žádost jako oprávněná osoba podle § 8 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. a jednoznačná identifikace mé osoby je příjemci dostupná z údajů o držiteli datové schránky v informačním systému datových schránek.

P T

podepsán podle § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů

Typ datové schránky: Fyzická osoba

Identifikátor datové schránky: 90 2

Příloha

Sdělení počtu případů, kdy ředitel Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje v dopise Veřejné ochránkyni práv uvedl: „Zajištění má pořádkový charakter, jehož cílem je zamezit jednání, kterým je porušován veřejný pořádek a bezpečnost, popř. umožnit zajištění důkazů pro další opatření, např. řízení o přestupku. Institut zajištění je možné využít i v případech, kdy existuje podezření ze spáchání přestupku a z konkrétních okolností vyplývá, že se osoba pravděpodobně dopustí dalšího protiprávního jednání. V daném případě policista, který provedl zajištění stěžovatele, dospěl důvodně k závěru, že násilná osoba upustila od protiprávního jednání jen proto, že byl incident oznámen policii a ta se dostavila na místo.“¹

¹ „A structurally flawed form of this conditional argument affirms the consequent of a conditional statement and then affirms the antecedent as its conclusion.

1. If A, then B, remise

2. and B, (premise)

Therefore, A. (conclusion)

One of the rules governing conditional reasoning says that no conclusion follows from a premise that affirms the consequent of a conditional claim. The reason such an argument is fallacious is that in affirming the consequent and then affirming the antecedent as the conclusion, the arguer fails to recognize that A is not the only reason that could bring about B. There may be several other reasons that are sufficient for bringing about B in addition to A, which means that A is not necessary to B's being true. However, by affirming B and then concluding that A is true, the arguer wrongly assumes that A is the only thing that could have brought about B. So if B is true, A must be true. Since this conclusion does not follow, even if the premises are true, the argument's structure must be flawed.“ DAMER, Edward, T. *Attacking Faulty Reasoning: A Practical Guide to Fallacy-Free Arguments*. 7. United States of America: Cengage Learning, 2012, s. 84. ISBN 978-1133049982.

„Rationalization is properly described as a violation of the relevance criterion of a good argument because the argument's fake premises are not relevant to the truth of the conclusion. The stated premises have no relationship to the conclusion since they are not the real reasons for the conclusion drawn. Out of embarrassment, fear or some other unknown reason, the real reasons are concealed.

Rationalization, then, is a kind of dishonest substitute for good reasoning. In good arguments, the belief or conclusion follows from the evidence. In rationalization, the evidence comes after the belief has already been determined. Rationalization simply uses premises that make a questionable position or action appear to be rationally respectable.

Some instances of this fallacy could be construed as also violating the acceptability criterion of a good argument. Since the premises are simply "made up" for the purpose of defending an action or propping up a belief arrived at on other grounds, they are not likely to meet the criterion of acceptability, which makes them doubly deficient in terms of providing support for the conclusion.

[...]

*Since rationalization could be justifiably construed as an act of deliberate dishonesty, the rationalizer perhaps deserves to suffer moral embarrassment at being caught giving fake and therefore irrelevant reasons for holding a belief or engaging in a particular action. However, since our main purpose is to evaluate the quality of the real argument, one ought to focus all of his or her efforts on finding the real reasons rather than on exposing the arguer's dishonesty." DAMER, Edward, T. *Attacking Faulty Reasoning: A Practical Guide to Fallacy-Free Arguments*. 7. United States of America: Cengage Learning, 2012, s. 101-103. ISBN 978-1133049982.*

*„137. The Court emphasises that Article 18 of the Convention does not have an autonomous role. It can only be applied in conjunction with other Articles of the Convention (see *Gusinskiy v. Russia*, no. 70276/01, § 75, ECHR 2004-IV). As it has previously held in its case-law, the whole structure of the Convention rests on the general assumption that public authorities in the member States act in good faith. Indeed, any public policy or individual measure may have a "hidden agenda", and the presumption of good faith is rebuttable. However, an applicant alleging that his rights and freedoms were limited for an improper reason must convincingly show that the real aim of the authorities was not the same as that proclaimed or which could be reasonably inferred from the context. A mere suspicion that the authorities used their powers for some other purpose than those defined in the Convention is not sufficient to prove that Article 18 was breached (see *Khodorkovskiy v. Russia*, no. 5829/04, § 255, 31 May 2011). 138. When an allegation under Article 18 of the Convention is made, the Court applies a very exacting standard of proof. As a consequence, there are only a few cases where a breach of that Convention provision has been found. Thus, in *Gusinskiy* (cited above, §§ 73-78), the Court accepted that the applicant's liberty had been restricted, inter alia, for a purpose other than those mentioned in Article 5." *Ilgar Mammadov v. Azerbaijan*, no. 15172/13, §§ 137-38, 22 May 2014*

*„Na tomto místě třeba znovu připomenout, že policejní zajištění osoby přistižené při spáchání trestného činu nebo podezřelé z již dříve spáchané přípravy, pokusu nebo dokonání trestného činu je svou podstatou reálně institutem trestního práva procesního. Jako takové spadá pod čl. 8 odst. 3 Listiny, tedy pod ustanovení speciální, mající přednost před čl. 7 odst. 1 Listiny. [...] Pokud jde o Listinu, kromě čl. 8 odst. 3 spatřuje Ústavní soud neústavnost napadených ustanovení zákona č. 283/1991 Sb. ještě v jejich kolizi s čl. 4 odst. 4 Listiny. Odstavec 2 tohoto ustanovení dovoluje, aby meze základních práv a svobod byly za podmínek stanovených Listinou upraveny pouze zákonem. V duchu odstavce 4 téhož článku potom při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena." *nález sp. zn. Pl. ÚS 2/97 ze dne 2. 7. 1997 (N 91/8 SbNU 325; 186/1997 Sb.)**